

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 395. Usque Ad Annum 428

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1759

VD18 90117794

§. 34. Causa Antonii Fussalani.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66042](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66042)

Sæculum V. bus, scilicet 23. Octobr. eodem anno
A.C. 423. 425.

Ipso hoc anno Valentiniani nomine
Lib. 46. Cod. plures Leges in Ecclesiæ favorem prom-
Theod. de gata. Prima data est sexta Julii, & i
Episc. l. 63. Gregorium Africæ Proconsulem directu
quæ Privilegia Ecclesiæ, & poenas, in Hæ-
L. 47. ult. C. reticos statutas, confirmat. Secunda di-
Th. de Episc. recta est ad Bassum, ut restituerentur om-
nium Ecclesiarum Privilegia, quæ Tyrannus, nempe Joannes, abstulerat, præsertim
Clericorum jura, ne eis coram Judicibus
Laicis lis moveretur, sed ab Episcopis ju-
dicarentur. (*) Eadem lege præcipitur,
ut omnes Hæretici, & Schismatici ex-
L. 62. Cod. bibus proscriberentur. Alia lex decima
septima Julii ejusdem anni idem jubet
speciatim pro urbe Roma, adversus eos
qui a Communione Papæ recedentes,
etiam populum seducebant. Hæ erant
Schismatis Eulalii Reliquiæ, quas aliqui
post decessum Bonifacii Papæ refuscitare
nitebantur.

§. XXXIV.

Causa Antonii Fussalani.

Ep. 209. Initio Pontificatus S. Cœlestini scripsit ad
al. 161. eum S. Augustinus in causa Antonii Fussalani, qui ad S. Sedem appellaverat. Erat
Fussala urbs exigua in extrema parte Dio-
cesis

(*) Inde contra Protestantes exemptio Cleri-
corum Personalis probatur.

celis Hipponensis sita, & tali Regione, in Sæculum V.
A. C. 423.
qua paucissimi numerabantur Catholici.

In ipsa civitate nullum orthodoxum invenire erat, & in agris, magna quidem habitabat hominum frequentia, sed Donatistæ dominabantur. Tota hæc Regio maximis laboribus, & periculis ad Ecclesiam reducta; nam Presbyteri, quos eis primo S. Augustinus dedit, alii spoliati fuere, alii verberibus affecti, truncati, aliis lumina effossa, alii necati. Urbs quadraginta millibus, id est, ferme tredecim Leucis Hippone distabat, hinc, quod esset nimium remota, multa obstabant, quin S. Augustinus eo, quo voluisset, fructu hos Neophytos regeret, & paucos Donatistas, qui supererant, captaret. Igitur statuit, ibi Episcopum constituere, quamquam antea nunquam fuisset. Postquam virum aptum, linguæ punicæ gnarum, & Presbyterum invenit, eum ad id muneris destinabat. Scripsit ad Primate Numidiæ, ut ad eum ordinandum veniret; ecce vero omnibus ad ordinationem congregatis, Presbyter, quem S. Augustinus designaverat, expectantes fefellit, nec adduci potuit, ut se Episcopum ordinari pateretur.

Noluit S. Augustinus, ordinationem differre, & Primate, virum ætatem venerabilem, qui longo itinere, & magna molestia advenerat, re infecta domum

Sæculum V. remittere; igitur in Episcopum ^{Fussala-}
A. C. 423 num juvenem, nomine Antonium, præ-

sentavit; eum a puero in suo Monasterio educaverat, sed tantum in Lectoris gradu erat, & necdum in Ministerio Ecclesiæ satis probatus. Populus Fussalana præsentatum prompta obedientia acceptavit; itaque ordinatus est Episcopus. Verum susceptum munus pessime gessit, & tanto scandalo, ut eum populus coram S. Augustino, & Concilio Episcoporum, intolerabilis Dominatus, expilationum aliarumque vexationum accusaret. Fuere etiam externi, qui eum impudiciæ accusabant, sed id probare non valentibus, Episcopi non judicare dignum, qui Episcopatu privaretur. Sed primo eundem condemnarunt, ut omnia restitueret, quæ ablata demonstrarentur, & interea esset excommunicatus, donec restituisset, deinde discederet ab hoc populo, qui eum ultra patienter non ferret, & vim illaturus credi posset. Itaque Episcopus esse permissus est, sed sine Ecclesia. Antonius Sententiæ se submisit, & parata pecunia tantum reddidit, quantum ex Arbitrorum judicio illa, quæ rapuerat, valebant, ut sic in Communionem rediret.

n. 9. Nihilominus post hæc Antonius adlocram Sedem appellavit, scripsitque adlocnifacium Papam Libellum supplicem, quo factum

factum dissimulans, in Ecclesiam restitui petebat, dicens, se ea non potuisse privari, vel Episcopatu quoque deponendum esse. Obtinuit etiam, ut Numidiæ Primas, cui, innocentem se damnatum, persuaferat, pro se apud Pontificem intercederet. Bonifacius Papa rescripsit, esse restituendum, caute adjiciens, si rerum ordinem fideliter exposuisset. Hanc Sacræ Sedis sententiam Antonius alte crepabat, & minabatur, effecturum se, ut illa Sæcularis brachii opera, & armatis manibus executioni daretur. S. Augustinus, missis ad Cœlestinum Papam omnibus iudicii Actis, rogat, ut hæc impediatur.

Sæculum V.
A. C. 423.

n. 7.

n. 6.

n. 9.

n. 7.

n. 8.

In epistola hac S. Augustinus suam ipse imprudentiam accusat, quod juvenem non satis probatum, ordinari petiisset. At sententiæ a Concilio suo latæ iustitiam propugnat, dicens, etiamsi quisquam Episcoporum non tantum deliquerit, ut deponi mereatur, non tamen expedire, ut impunitus abeat. Hujus rei exempla in ipsa Africa invenit. Priscus fuerat privatus jure, ad Primatiam ascendendi, sed Episcopum esse licebat. In Victorem eadem poena decreta, & præterea, nullus Episcopus cum eo nisi in sua Diœcesi communicabat. Laurentius Sede sua privatus, Episcopi tamen Dignitate gaudebat, simillima cum sorte Antonii fortuna. Et hæc iudicia a Sancta Sede fuerant confirmata.

Sæculum V. mata. Finem scribendi S. Augustinus
A. C. 423.

facit, Papam rogans, ut misericordia in
populum Fussalanum moveri se sinat, &
Episcopum, tantæ invidiæ causam, item
recipere non cogat. (*) Misereretur etiam
ipsius Antonii, nec pluribus malis perpe-
trandis occasionem præberet, tandemque
& senectutis (saltem annos sexaginta octo
tunc S. Augustinus numerabat) commi-
satione tangeretur, quippe tantum peri-
culum, inquit: cui tam unam, quam ali-
ram partem expositam video, eo metu
me conficit, ut cogitem Episcopatum abli-
care, & reliquos vitæ dies desiendo culpam
meam consumere. Dubitare fas non est,
Papam ejus desiderio satisfecisse, & An-
tonium Sedi suæ nunquam restitutum;
nam legimus S. Augustinum adhuc

Epist. 224. sub finem vitæ Ecclesiam Fussalanam ge-
ad Quod-bernasse.
vult.

§. XXXV.

Causæ Apiarii exitus.

Hæc S. Augustini epistola illo tempore
scripta est, quando Episcopi Africa
adhuc appellaciones Romam dissimu-
labant, expectantes, donec plenius circa
Sup. §. 2. Canones Nicænos edocerentur, (**) in

(*) Ex hoc exemplo dispicitur, quam ex-
appellatio, exceptis causis gravissimis, esse possit.

(**) Fleurius non sibi hic contradicit, ut videtur
Anony.